

[Helge Madsen.]

været indføjet ordet: „fælles“. Der er her tale om arbejdernes eller arbejdsgivernes interesser, men det havde været mere betryggende for det enkelte medlem i organisationerne, om der havde stået: beskyttede arbejdernes fælles interesser eller arbejdsgivernes fælles interesser. Det er der imidlertid ikke noget at gøre ved, det kan vi ikke ændre, men man kunne måske få en udtalelse om, at det kun er disse fællesinteresser, som organisationerne kan varetage.

Konventionen er hidtil kun ratificeret af 6 stater. Det er ganske vist allesammen vore nærmeste frænder, og de har vel ratificeret ud fra det argument, som anføres i bemærkningerne til forslaget: at de i konventionen omhandlede rettigheder allerede er sikret på anden måde. Dette forhold kunne lige så godt anvendes som argument for ikke at ratificere. Jeg tiltræder imidlertid fuldtud den betragtning, at konventionens vægt øges, når flere stater slutter sig til, og dette argument for at tilslutte sig vejer mere end, at tiltrædelsen måske ikke betyder nogen ændring for en bestemt stat.

Jeg kunne også ønske at få oplyst, om nogle af de lande, som har ratificeret, har ratificeret med begrænsninger. Jeg vil ikke stille forslag derom, men der kunne da være grund til at overveje, om man ikke skulle gøre det for Danmarks vedkommende, for efter min opfattelse er organisationernes magt her i landet større end i noget af de andre lande, og der kunne derfor være grund til at tænke på artikel 3, som giver organisationerne en særlig beføjelse.

Jeg vil gerne høre, om den højtærede minister kan give svar på nogle af de spørgsmål, jeg har stillet. Måske skulle vi give forslaget til beslutning en kort udvalgsbehandling. Det er ikke mit ønske at sinke forslaget, men at få klarhed over, hvordan artikel 3 skal forstås.

Alfred Jensen: Såvel her som i lands-tinget er der gjort opmærksom på, at de friheder, der foreskrives i denne konvention, allerede findes i grundlovens § 85, og at vi derfor ikke direkte har nogen grund til herhjemme at tiltræde en sådan konvention for at få organisationsfriheden sikret. Det vil altså sige, at vedtagelse her ikke er nødvendig af hensyn til danske forhold. Så kan man altså betragte vor tilslutning som en foranstaltning, der skal have moralsk virkning overfor andre lande, og jeg forstod, det var med den begrundelse, det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp gav sin varme anbefaling. Jeg vil da spørge, om

der foreligger noget resultat af konventionens indvirkning på lovgivningen i andre lande, først og fremmest naturligvis de lande, der har været med til at stemme for de pågældende konventioner i organer som arbejdsbureauet. Der må dog gennem årene være opsummeret erfaringer på dette område. Kan det godtgøres, at godkendelse og tiltrædelse af en sådan konvention har betydet, at andre lande har tiltrådt konventionen og ændret deres lovgivning i den retning, konventionen foreskriver? Hvis ikke det er tilfældet, er det jo ret ønskeligt at beskæftige sig med sagen her. Jeg venter altså på svar, og deraf afhænger naturligvis vor stilling til selve spørgsmålet. Ikke fordi vi er modstandere af at vedtage konventionen, men den får dog en vis anden betydning for os, hvis den ikke kan siges at have moralsk indflydelse på lovgivningen og dermed forholdene i andre lande.

Dernæst vil jeg spørge om, hvilke foranstaltninger man griber til overfor de lande, som har stemt for en konvention som denne, men ikke er gået til ratifikation af den. Retter man henvendelse fra bureauets side til landene og anmoder dem om at ratificere konventionen? Det spørgsmål synes jeg også det har sin betydning at få besvaret.

I samme forbindelse vil jeg rejse det spørgsmål, om der føres nogen kontrol med disse konventioners overholdelse, når de er vedtaget, for man kan selvfølgelig i de lovgivende forsamlinger beslutte at ratificere konventionerne, men det afgørende er dog ikke, at man vedtager højtidelige erklæringer, men at disse beslutninger efterleves og giver arbejderne organisationsretten — som det ærede medlem hr. Kristen Amby sagde. Jeg har forstået, at det drejer sig om at sikre arbejderne organisationsretten, og jeg hørte, det ærede medlem sagde, at det var det, det drejede sig om. Derfor kunne jeg ønske at vide, om der føres nogen som helst form for kontrol med, at sådanne konventioner overholdes i de lande, der har ratificeret dem.

Om selve konventionen kunne der naturligvis siges mangt og meget. Det ærede medlem hr. Helge Madsen var inde på spørgsmålet om det enkelte individs ret til at stå udenfor en organisation. Det spørgsmål kan man naturligvis rejse, og man kan stirre sig blind på den enkelte persons ret til at være frit stillet, men jeg tror nok, at de erfaringer, folket og arbejderne har gjort i de sidste 20—30 år, har vist os, at det store problem ikke er, om den enkelte har ret til at stå udenfor en organisation,